

Gange, ligesom Forstanderen ogsaa paa anden Maade søger at foreholde de paagældende deres Forpligtelser over for Børnet. Det er efterhaanden for en stor Del lykkelig at overvinde Befolkningens tidligere Utilbøjelighed til at indsende de blinde Børn, og de allerfleste af disse komme nu til Institutet, men mange først saa sent, nemlig i 14 til 16 Aars Alderen eller endog endnu senere, at det er umuligt at lade dem gennemgaa den regelmæssige Undervisning, som er beregnet paa et 8aarigt Kursus, nemlig en 5 å Gaarig Skoleundervisning og derpaa en fortsat fagmæssig Uddannelse i 2 å 3 Aar. Med Hensyn til den ved Loven af 1857 fastsatte Betaling for Eleverne bemærkes, at den Bemyndigelse, som Loven har givet Administrationen til at nedsætte og helt eftergive Kontingenter, ifølge en fast Praksis anvendes saaledes, at alle Forsørgere, som af vedkommende Kommunalbestyrelse erholde Attest om deres Uformuenhed til at betale Kontingenter, fritages derfor.

Den Begrænsning af Blindeinstituttets Virksomhed, som er Følge af de her omtalte Regler og særlig af den sene Optagelsesalder, virker, at Institutet indtager et forældet Standpunkt i Sammenligning med flere af de tilsvarende Anstalter i Udlandet, naaget det i mange Henseender kan maale sig med de bedste af disse. De Anstalter, der, som foran berørt, i sin Tid vare bestemmende ved Fastsættelsen af Optagelsesalderen her i Landet, ere nu ikke blot opgivne af alle Fagmænd, som paa en Række af internationale Blindelærerkongresser have udtalt sig for, at den særlige, efter sin Natur meget langsomme og besværlige Undervisning for blinde bør begynde saa tidlig som muligt, snarere før end efter den almindelige skolepligtige Alder — men har ogsaa i Praksis maattet vige Pladsen for denne Opfattelse af Sagen. De fleste Institutter af større Betydning i Udlandet have allerede forlængst faaet en meget lavere Aldersgrænse end den her gældende, og ved de bedste af dem er indrettet en særlig Forberedelsesskole for de yngre Børn, som her modtage den elementære Skoleundervisning samtidig med den for blinde nødvendige Opdragelse, som ved alle Bevægelser og i alle Forhold til Omverdenen maa erstatte, hvad det seende Barn ubevidst tilegner sig gennem Efterligning.

Allerede kort efter det herværende Instituts Oprettelse var man ogsaa her i Landet fra kompetent Side opmærksom paa den med Aldersgrænsen forbundne Mangel, og det var væsentlig for at bøde paa denne, at Selskabet „Rjæden“ i 1861 oprettede et Asyl for blinde Børn. Dette Asyl har siden 1876, da det ved private Gaver opnaaede at faa sin særlige Bygning i Klerkegade, haft Plads til 20 Børn, der optages fra 4 og 5 Aars Alderen og efter det fyldte 10de Aar overføres til Blindeinstituttet, naar ikke Helbredelse af Blindheden eller andre Aarsager ere til Hindrer derfor. Undervisningen besørjes af en Lærerinde.

Rjædens Asyl kan imidlertid ingenlunde erstatte Sabnet af en egentlig Forberedelsesskole, om det end stedse paa en heldig Maade vil kunne supplere den offentlige Blindeundervisning ved at optage Børn, der paa Grund af deres spæde Alder eller andre særlige Forhold ikke kunne tage Del i almindelig Institutundervisning. I denne Henseende maa først fremhæves, at den her omhandlede Skole for at kunne svare til sit Døje med maa være underlagt samme Bestyrelse som Institutet og ledes efter samme Plan som dette. Asyltets bestyres derimod, uden nogen Forbindelse med Blindeinstituttet og uden nogen offentlig Kontrol, af et privat Selskab, hvis Virksomhed i Hovedsagen gaar ud paa at understøtte trængende blinde paa forskellig Maade, bl. a. ved i stor Udstrækning at yde Hjælp til Operationer, medens de paa dette Omraade meget vanskelige Undervisningsopgaver ligge Selskabet forholdsvis fjernt. Dertil kommer, at Rjædens Medler i høj Grad ere beslaglagte af Selskabets omfattende velgørende Virksomhed, og langtfra fuldt ud strække til over for de Krav, som stilles til Bestyrelsen af det forholdsvis store Antal af syge og nødlidende, som findes iblandt de blinde. Selskabet kan derfor ikke afholde de Udgifter, som en vel ordnet Undervisning vilde kræve, og det er nødvendigt for en Del af de i Asylt optagne Børn at kræve Vedlæg af private eller af Kommunen. Endelig ere Asyltets Lokaler for indskrænkede til at optage det Antal af blinde Børn i den paagældende Alder, som under andre Forhold kan ventes indsendt til Undervisning og de kunne alene paa Grund af Beliggenheden i et af Hovedstadens tæt bebyggede Kvartaler ikke fyldestgøre de sanitære Forordninger, der i det følgende ville blive omtalte.

For saa vidt enkelte Bladsjer i det nævnte Asyl i de sidste Aar have været ledige, saa at i Reglen kun 16 å 18 Børn have været optagne samtidig, beror dette dels paa den ovennævnte Forordning om Kontingenter, dels paa, at Asylt ikke kan fremme Indsendelsen af Børn ved de Vidler, der anvendes fra Blindeinstituttets Side, som foran berørt. Den ringe Tilgang til Asylt tillader derfor aldeles ikke at drage nogen Slutning med Hensyn til Forholdene ved en vel indrettet Skole.